

Reformatorem è vitâ deturbare decernerent. Sed omnia successu irrito. Quem etenim divina tegit Providentia, num illi humana vafrities quicquam inferat nocementi? Dum enim Papicolæ omnes irarum fluctus in ipsum Autorem evomere nequeunt, in rabiem conversi Divi Lutheri libros, qui ambrosium animarum pabulum, omnisq; virtutis medullam continebant, Vulcano damnatos, in Coloniensi & Lovaniensi Academiâ in fumum ac cinerem convertebant. De hæc librorum suorum combustione cum certior factus Lutherus, non imminuta fuit animi generosi fiducia, qui par pari reponendo coram multitudine Academicâ VVittebergæ collectâ, magnâ Doctorum hominum catervâ stipatus, jus Pontificium & cum eo nuper evulgatum Pontificis decretum vicissatim flammis abolebat, & postridie verbi divini aperiens oracula, singulos, qui suæ salutis consulere vellent, ut à jugo Pontificio colla subtraherent, intrepidè commonebat. Hæc dissidia cum magis magisq; serperent, Potentissimum Imperatorem Carolum Quintum impellebant, ut Doctorem Lutherum VVormatiam evocaret, qui impetrato salvo conductu Cæsareo nullis amicorum admonitionibus defatigatus, nullisve inimicorum minis deterritus, VVormatiam cogitabat, summâ animi fortitudine pronuncians: Se ad Cæsarem iter facturum, suamq; doctrinam confessurum, si Diabolorum turmæ vel civitatis regulas exæqvarent. Divina itaque misericordia tutus, die altero post Misericordias Domini urbis ingreditur mœnia, ingressus à D. Eccio Jureconsulto, Cæsareæ Majestatis nomine rogatur, num libros præsentis suos profiteatur; qui titulis pellectis hanc auctoritatem non defugiebat; Instabat ulterius Cæsareus Orator: An Palinodiam, è Luthero quærens, canturus esset. Sed ipse magno responsabat animo; Nisi è Prophetis ac Apostolicis scriptis convelleretur, se nec doctrinam, nec verba, nec mentem mutaturum esse. Hoc tandem concludens epiphonemate: Hic ego consisto, cedere nequeo, DEUS mihi misello opiruletur. Paulo post Cæsar invictus, qui tum ætatis annum vigesimum primum excefferat, die 8. Maii publico de-

co de-